

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Pavla Molka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobkyně: **Kverulant.org o.p.s.**, se sídlem Pražská 1148/59, Praha 10, zast. Mgr. Adriánem Čechem, advokátem se sídlem Vinohradská 34/30, Praha 2, proti žalované: **Poslanecká sněmovna Parlamentu České republiky**, se sídlem Sněmovní 176/4, Praha 1, proti rozhodnutí vedoucího Kanceláře Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky ze dne 27. 2. 2019, č. j. PS 2019/002394, v řízení o kasační stížnosti Kanceláře Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 7. 2020, č. j. 10 A 77/2019 - 87,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. 7. 2020, č. j. 10 A 77/2019 - 87, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobou podanou k Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“) se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí vedoucího Kanceláře Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky (dále též „Kancelář“) ze dne 19. 1. 2016, č. j. VKPS 01/2016, kterým bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí žalované ze dne 11. 12. 2015, č. j. 13830/2015, o odmítnutí žádosti ze dne 30. 11. 2015 o poskytnutí informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“), týkající se činnosti člena Rady Českého telekomunikačního úřadu Ing. RNDr. J. P. (dále jen „dotčená osoba“). Žalobě městský soud vyhověl nejprve rozsudkem ze dne 20. 11. 2018, č. j. 10 A 51/2016 - 53, č. 3865/2019 Sb. NSS, jímž rozhodnutí o odvolání zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení. Rozhodnutím ze dne 27. 2. 2019, č. j. PS 2019/002394, vedoucí Kanceláře odvolání v novém řízení opět v plném rozsahu zamítl a potvrdil rozhodnutí ze dne 11. 12. 2015, č. j. 13830/2015. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně opět žalobu.

[2] Městský soud žalobě vyhověl a napadnuté rozhodnutí bez nařízení jednání zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

[3] Městský soud konstatoval, že předmětem řízení je fakticky spor o neposkytnutí informací, které se měly týkat veřejného či profesního, případně i osobního života dotčené osoby. Tu městský soud vyzval, aby mu sdělila, zdali hodlá v řízení uplatnit práva osoby zúčastněné na řízení, na což ve svém sdělení ze dne 14. 6. 2020 (č. l. 75 spisu městského soudu) uvedla, že tato práva uplatňovat nehodlá.

[4] Městský soud žalované vytkl, že ze správního spisu nevyplývá komunikace mezi ní a dotčenou osobou, na kterou se odkazovala, tak jako z něj nevyplývá ani to, zdali se dotčená osoba dozvěděla o žádosti žalobkyně o poskytnutí informací, jichž je původcem. Z výše uvedeného vyvodil závěr, že rozhodnutí žalované bylo zatíženo vadou, která sama o sobě mohla mít za následek nepřezkoumatelnost jejího rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), kvůli které mohl napadené rozhodnutí zrušit bez nařízení ústního jednání. Význam této vady vyniká především v souvislosti s faktem, že odmítnutí žádosti bylo postaveno na ochraně soukromí dotčené osoby, přičemž její postoj k žádosti o poskytnutí informací není možné nahradit vlastními domněnkami žalované.

[5] Naopak neshledal důvodnou žalobní námitku ohledně odepření požadované informace s odkazem na neveřejnost jednání mandátového a imunitního výboru, jelikož žalovaná neveřejností tohoto jednání argumentovala pouze ve vztahu k důvodům, které měly vést dotčenou osobu k zaslání požadovaných informací tomuto výboru. Neveřejnost jednání tak nebyla použita jako důvod pro odmítnutí poskytnutí informace. Dále se vyjádřil k možnosti odmítnutí žádosti o poskytnutí informace s odkazem na ochranu projevů osobní povahy, soukromí a osobních údajů dotčené osoby a k možné výjimce z poskytování informací podle § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím. Aby však městský soud mohl o splnění podmínek § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím rozhodnout, musely by tyto informace být součástí správního spisu, což nebyly. Nakonec se vyjádřil k možnosti napadené rozhodnutí zrušit a nařídit povinnému subjektu poskytnout požadovanou informaci podle § 16 odst. 5 zákona o svobodném přístupu k informacím a shledal, že toto ustanovení na projednáváný případ nemůže použít, jelikož ho lze použít jen v případě přezkoumatelných rozhodnutí, v nichž byl skutkový stav dostatečně zjištěn, a soud tak může posoudit, zda důvody pro odmítnutí žádosti existují. To však nebylo možné ze správního spisu zjistit.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření ke kasační stížnosti

[6] Kancelář (dále jen „stěžovatelka“) napadla rozsudek městského soudu kasační stížností, z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[7] První vadu spatřovala v rozhodnutí ve věci bez jednání, ačkoliv na konání jednání trvala a tento svůj požadavek uvedla v odpovědích na opakovaný dotaz městského soudu. Stěžovatelka byla již výzvou ze dne 5. 6. 2019, č. j. 10 A 77/2019 - 32, vyzvána, aby se vyjádřila, zdali trvá na nařízení ústního jednání. Na ni reagovala dne 28. 6. 2019 (č. l. 33 spisu městského soudu) s tím, že nařízení ústního jednání ve věci požaduje. Přípisem ze dne 6. 4. 2020, č. j. 10 A 77/2019 - 64, ji městský soud opět vyzval, zdali s ohledem na aktuální epidemiologickou situaci souhlasí

pokračování

s rozhodnutím věci bez nařízení jednání. Odpověděla dne 21. 4. 2020 (č. l. 66 spisu městského soudu), že na nařízení ústního jednání stále trvá. Městský soud přesto v projednávané věci rozhodl bez jednání a v napadeném rozsudku uvedl, že účastníci řízení s rozhodnutím bez jednání souhlasili. Ze stěžovatelčích reakcí na výzvy je však zřejmé, že se toto tvrzení nezakládá na pravdě, že konstatování o souhlasu účastníků je v rozporu se soudním spisem a že v jejím případě byla porušena zásada ústnosti a veřejnosti soudního jednání. Dále se domnívá, že odkaz na § 51 odst. 1 s. ř. s. je vadný, jelikož podmínky pro naplnění tohoto ustanovení nebyly naplněny.

[8] Další námitka směřovala proti tomu, že městský soud nenařídil jednání, přestože provedl dokazování ohledně dotčené osoby. Tím porušil zásadu přímosti dle § 77 odst. 1 s. ř. s., jelikož měl v takovém případě jednání nařídít, a zatížil tak rozsudek jinou vadou řízení před soudem, která mohla mít vliv na jeho zákonnost.

[9] Poslední námitka směřovala proti označení žalované v rozsudku jako „Poslanecká sněmovna Parlamentu České republiky“, ačkoliv se jedná o zcela odlišný subjekt od „Kanceláře Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky“, tedy subjektu, proti jehož rozhodnutí byla podána žaloba. Podle § 69 s. ř. s. je žalovaným správní orgán, který rozhodl v posledním stupni, z čehož vyplývá, že žalovaný je určen kogentně zákonem. V projednávaném případě žaloba směřovala proti rozhodnutí vedoucího Kanceláře, který zamítl odvolání proti rozhodnutí vedoucí samostatného oddělení styku s veřejností Kanceláře. Kancelář má dle § 3 odst. 1 zákona č. 219/2000 Sb., o majetku České republiky a jejím vystupování v právních vztazích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o majetku České republiky“), obdobné postavení jako organizační složka státu. Podle § 117 odst. 1 zákona č. 90/1995 Sb., o jednacím řádu Poslanecké sněmovny, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „jednací řád sněmovny“), má plnit úkoly spojené s odborným, organizačním a technickým zabezpečením činnosti Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky, s níž ji ale není možné ztotožňovat, neboť má funkci zákonodárského sboru. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 19. 10. 2004, č. j. 3 Ads 11/2004 - 84, č. 459/2005 Sb. NSS, pokud v případě přechodu působnosti jednoho správního orgánu na druhý krajský soud ve svém rozhodnutí označil za žalovaného jiný správní orgán než ten, na který působnost přešla, došlo k vadě řízení, ke které musí NSS přihlédnout z úřední povinnosti a která je důvodem pro zrušení takového rozhodnutí.

[10] Žalobkyně ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ji navrhla zamítnout. Městský soud byl oprávněn rozhodnutí stěžovatelky zrušit i bez nařízení jednání, jelikož v napadeném rozsudku konstatoval vadu rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., která spočívala v nepřezkoumatelnosti pro nedostatek skutkových důvodů. K tomuto zrušení není ze zákona nutné, aby mu předcházelo jednání. K označení nesprávného správního orgánu uvádí, že si není vědoma důvodu, proč městský soud označil žalovanou mírně odlišným způsobem, nicméně toto označení materiálně na podstatě věci a celého soudního sporu nic nemění, a i kdyby bylo nepřesné, bylo by možné tuto nepřesnost napravit vydáním opravného usnesení.

[11] Stěžovatelka zaslala k vyjádření repliku, v níž upozornila, že městskému soudu předložila úplný spisový materiál. Dokumenty požadované žalobkyní nemá k dispozici stěžovatelka, ale sama Poslanecká sněmovna, a pokud její Mandátový a imunitní výbor nerozhodne, že jsou materiály určené k jeho jednání veřejné, pak je stěžovatelka nemůže získat a následně vydat.

Navíc informace, které dotčená osoba měla poskytnout, již byly zveřejněny a žalobkyně k nim má přístup. Dále zopakovala, že nesprávné označení žalovaného správního orgánu nelze pokládat za „kosmetickou vadu“, ani za zjevnou nesprávnost, kterou by bylo možno napravit opravným usnesením.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[12] NSS posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[13] Po posouzení obsahu kasační stížnosti dospěl NSS k závěru, že kasační stížnost je z části důvodná.

[14] Nejprve se NSS zabýval námitkou směřující proti nesprávnému označení žalované v napadeném rozsudku. Dle § 69 s. ř. s. je žalovaným v řízení proti rozhodnutí správního orgánu ten správní orgán, který rozhodl v posledním stupni, nebo orgán, na který působnost přešla. Žalovaný je tak určen přímo zákonem, i kdyby jej žalobce ve své žalobě označil nesprávně (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003 - 56, č. 534/2005 Sb. NSS, nebo usnesení NSS ze dne 13. 2. 2014, č. j. Nad 45/2014 - 47).

[15] Nejvyšší správní soud již v minulosti dovodil, že jedná-li soud jako se žalovaným s někým, kdo jím ve skutečnosti není, je soudní řízení zatíženo vadou, která nepochybně bude mít za následek nezákonnost soudního rozhodnutí (srovnej rozsudky NSS ze dne 28. 3. 2012, č. j. 6 Ads 39/2012 - 24, ze dne 16. 4. 2014, č. j. 8 Afs 77/2013 - 30, nebo ze dne 9. 4. 2015, č. j. 9 Afs 130/2014 - 39).

[16] V přezkoumávaném rozsudku městský soud jako žalovanou nesprávně označil Poslaneckou sněmovnu Parlamentu České republiky (dále jen „Poslanecká sněmovna“), ačkoliv v žalobě byla jako žalovaná správně označena stěžovatelka, tedy Kancelář. Stěžovatelka též prostřednictvím svého vedoucího rozhodovala v řízení o odvolání žalobkyně proti rozhodnutí vedoucího samostatného oddělení styku s veřejností Kanceláře o odmítnutí žádosti o informace. Vystupovala též po celou dobu řízení jako žalovaná a do její datové schránky městský soud zasílal svá sdělení. Pokud se městský soud následně chtěl z nějakého důvodu ve svém rozsudku odchýlit od označení žalované v žalobě, které odpovídalo správnému určení žalované podle zákona, měl toto své rozhodnutí řádně odůvodnit. V napadeném rozsudku však jakékoliv odůvodnění tohoto kroku chybí.

[17] K samotné povaze Kanceláře Poslanecké sněmovny NSS uvádí, že ji lze považovat za správní orgán, jelikož její existence je stanovena zákonem (tj. nemůže být beze změny zákona zrušena či organizačně modifikována), je nadána určitými kompetencemi, které by jí bez změny zákona nemohly být odebrány a převedeny na jinou entitu v rámci dané instituce či soustavy institucí (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 5. 5. 2015, č. j. Nad 288/2014 - 58, č. 3257/2015 Sb. NSS). Kancelář Poslanecké sněmovny ostatně NSS vnímá jako samostatný správní

pokračování

orgán i ve své judikatuře (srov. rozsudek ze dne 31. 3. 2015, č. j. 8 As 24/2015 - 38, nebo rozsudek ze dne 29. 10. 2014, č. j. 3 As 197/2014 - 26).

[18] Kancelář Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky je správní orgán, který má dle § 3 odst. 1 zákona o majetku České republiky obdobné postavení jako organizační složka státu. Její činnost spočívá dle § 117 odst. 1 jednacího řádu sněmovny v plnění úkolů spojených s odborným, organizačním a technickým zabezpečením činnosti Poslanecké sněmovny, jejích orgánů a funkcionářů, poslanců a poslaneckých klubů. Dle § 117 odst. 4 jednacího řádu sněmovny stojí v jejím čele vedoucí Kanceláře, který je za její činnost odpovědný předsedovi Poslanecké sněmovny. Poslanecká sněmovna je dle čl. 15 Ústavy České republiky jednou ze dvou komor Parlamentu, kterému náleží zákonodárná moc. V čele Poslanecké sněmovny stojí předseda sněmovny, kterého dle čl. 29 odst. 1 Ústavy volí a odvolává sama Poslanecká sněmovna. Ačkoliv si je NSS vědom, že tyto dva subjekty spolu úzce souvisí a Poslanecká sněmovna by bez Kanceláře nemohla řádně vykonávat svou činnost, je z výše uvedeného zřejmé, že je nelze z důvodu jejich funkce, zařazení v rámci veřejné moci a odlišného vedení zaměňovat. Za žalovanou tedy měla být v rozsudku městského soudu označena Kancelář.

[19] Nesprávným označením subjektu, který má být v řízení označen jako žalovaný, se NSS zabýval v kasační stížnosti citovaném rozsudku NSS č. j. 3 Ads 11/2004 - 84. Ačkoliv se v této věci jednalo o odlišný skutkový stav, lze jeho závěry částečně aplikovat na projednávanou věc. Stěžovatel se zde domáhal zrušení rozhodnutí zaniklého Okresního úřadu v Šumperku, jehož působnost přešla na Městský úřad v Zábřehu, nicméně krajský soud za subjekt, na který působnost okresního úřadu přešla, chybně označil Městský úřad v Šumperku. S chybně určeným správním orgánem pak krajský soud dále jednal jako se žalovaným. V tomto případě tak nedošlo pouze k chybnému označení žalovaného v záhlaví rozsudku, nýbrž zde krajský soud jednal s nesprávným správním orgánem, aniž by tento postup měl oporu v právním předpise, a v odůvodnění rozhodnutí uvedl pouze obecný odkaz na to, že na tento správní orgán přešla pravomoc zrušeného okresního úřadu. NSS proto konstatoval: *„Jestliže krajský soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí bývalého okresního úřadu označí jako žalovaného jiný obecní úřad než obecní úřad s rozšířenou působností, na který přešla působnost zaniklého okresního úřadu, pak jde o vadu řízení, k níž musí Nejvyšší správní soud přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.) a která je důvodem pro zrušení rozhodnutí krajského soudu. V řízení před krajským soudem totiž soud jednal s někým, kdo vůbec neměl být účastníkem řízení ve smyslu § 69 s. ř. s.“*

[20] Ačkoliv v nyní projednávané věci není spor o tom, se kterým správním orgánem měl městský soud jednat a se kterým po celou dobu řízení fakticky jednal, nesprávné označení žalovaného subjektu je nutné považovat za pochybení, které zakládá vadu řízení, k níž je NSS povinen z úřední povinnosti přihlédnout (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), jelikož se projevilo i v samotném výroku rozsudku. Tento výrok I. zní: *„Rozhodnutí Kanceláře Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky ze dne 27. 2. 2019, čj. PS 2019/002394, se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.“*

[21] Městský soud tedy v citovaném výroku napadeného rozsudku sice správně označil rozhodnutí Kanceláře, které má být zrušeno, nicméně v něm určil, že věc má být vrácena k dalšímu řízení žalované, tedy Poslanecké sněmovně. Tento výrok příkazuje vrátit věc subjektu,

který v předešlém řízení vůbec nevystupoval, zrušené rozhodnutí nevydal, a tudíž je nemůže znovu projednat. Šlo tak o situaci podobnou jako v rozsudku č. j. 9 Afs 130/2014 - 39, kde městský soud taktéž *„vrátil věc k řízení správnímu orgánu, který ve věci pro nedostatek působnosti nemůže rozhodnout, a týž orgán zavázal svým právním názorem. Tímto postupem zatížil řízení zcela zásadní vadou, která vede k nezákonnosti rozsudku“*.

[22] Obdobným případem se NSS již zabýval v rozsudku ze dne 31. 8. 2017, č. j. 9 As 6/2017 - 113, kterým zrušil rozsudek krajského soudu, jenž ve výroku chybně označil obec jako subjekt, jehož opatření obecné povahy mělo být rozsudkem zrušeno, ačkoliv tak mělo být označeno zastupitelstvo obce, které jako jediné mohlo v přenesené působnosti toto opatření obecné povahy vydat.

[23] K tomuto pochybení se připojuje i fakt, že napadený rozsudek byl doručen nejen stěžovateli prostřednictvím datové schránky, ale prostřednictvím poštovních služeb také Poslanecké sněmovně (č. l. 95 spisu městského soudu). Poslanecké sněmovně tak bylo doručeno rozhodnutí v řízení, jehož nebyla účastníkem. Městský soud dále ve výroku II. přikázal Poslanecké sněmovně jako žalované zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení, čímž uložil povinnost jinému subjektu, než měl.

[24] Z těchto důvodů NSS vyhodnotil tuto kasační námitku jako důvodnou.

[25] K námitce směřující proti rozhodnutí městského soudu bez nařízení ústního jednání je podstatný názor uvedený v napadeném rozsudku, že rozhodnutí stěžovatelky bylo zatíženo vadou nepřezkoumatelnosti podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., pro kterou městský soud zrušil napadené rozhodnutí bez jednání, jelikož skutkový stav, který vzala stěžovatelka jako správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, byl v rozporu se spisy nebo v nich neměl oporu anebo vyžadoval rozsáhlé nebo zásadní doplnění. V tomto případě podle městského soudu nebylo z předloženého správního spisu zřejmé, jaká komunikace probíhala mezi stěžovatelkou a dotčenou osobou, zdali se dotčená osoba dozvěděla o žádosti podané žalobkyní a zda jí stěžovatelka zajistila práva vyplývající z postavení dotčené osoby. Takový postup je souladný se závěry rozsudku NSS ze dne 26. 11. 2013, č. j. 2 As 66/2013 - 25, ve kterém NSS vrátil věc zpět správnímu orgánu, jelikož *„požadované listiny netvoří součást spisového materiálu předloženého správními orgány a jejich obsahem se žádné ze zrušených rozhodnutí nezabývalo, zdejší soud nemohl bez dalšího posoudit, zda se neuplatní některý z jiných zákonných důvodů pro jejich neposkytnutí, popř. pro jejich částečné neposkytnutí, vyplývající z nezbytnosti ochrany jejich obsahu“* (srov. též obdobný rozsudek NSS ze dne 24. 3. 2010, č. j. 1 As 8/2010 - 65).

[26] Je patrné, že městský soud nevhodně v bodě 38. rozsudku uvedl, že *„[o] podané žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 ve spojení s § 76 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání; účastníci řízení s rozhodnutím bez jednání rovněž souhlasili“*, ačkoliv mu muselo být z vyjádření ze dne 28. 6. 2019 a ze dne 21. 4. 2020 zřejmé, že s takovým postupem stěžovatelka nesouhlasí. Citovaná nad rámec učiněná zmínka o souhlasu účastníků s rozhodnutím bez jednání byla v rozporu s obsahem soudního spisu, ale pokud byly splněny podmínky § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., bylo možno rozhodnout bez jednání i bez souhlasu účastníků, neboť možnost rozhodnout dle § 76 odst. 1 s.

pokračování

ř. s. bez nařízení jednání představuje zákonnou výjimku z povinnosti *a contrario* stanovené v § 51 s. ř. s. (srov. rozsudek NSS ze dne 2. 5. 2007, č. j. 5 As 3/2007 - 68).

[27] Stěžovatelka sice v replice zpochybnila, že byly splněny podmínky § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., zároveň však k úplnosti předloženého spisového materiálu fakticky přiznala, že některé dokumenty vůbec neměla k dispozici, a nemohla je tedy poskytnout. Pokud tomu tak je, měla na tuto skutečnost v první řadě upozornit městský soud, aby mohl případně další materiály, které by pokládal za nezbytné pro své rozhodnutí, vyžádat přímo od Poslanecké sněmovny. Takovou informaci mu však stěžovatelka ve svém vyjádření k žalobě ze dne 17. 7. 2019, ani v duplice ze dne 8. 11. 2019 neposkytla, takže městský soud nemohl vědět, že by měl část dokumentů požadovat od jiného subjektu. K takovému postupu nicméně bude mít příležitost v novém řízení vzhledem k tomu, že je jeho rozsudek zrušen z důvodu chybného označení žalované, jak bylo vyloženo výše. Pro nynější řízení je podstatné, že stěžovatelka nevyvrátila, že podmínky pro aplikaci § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. byly splněny.

[28] K námitce, která směřovala proti provádění dokazování bez nařízení jednání, NSS uvádí, že podle § 77 odst. 1 s. ř. s. dokazování provádí soud při jednání. Zásada přímosti zakotvená v § 77 odst. 1 s. ř. s. by byla porušena například v případě, kdy by soud provedl listinný důkaz prokazující určitou pro řízení podstatnou skutečnost, aniž by za tímto účelem nařídil jednání (srov. rozsudek NSS ze dne 14. 7. 2005, č. j. 3 Azs 103/2005 - 76, č. 687/2005 Sb. NSS). V takovém případě by ani souhlas účastníků řízení s rozhodnutím ve věci bez nařízení jednání nezbavil městský soud povinnosti jednání nařídít. V projednávaném případě však zásada přímosti porušena nebyla, jelikož k žádnému dokazování v řízení nedošlo. V bodě 40. rozsudku městský soud uvedl, že vyzval dotčenou osobu, aby mu sdělila, zdali hodlá uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení. Dotčená osoba dne 14. 6. 2020 sdělila, že tato práva uplatňovat nehodlá. Výše popsany postup představuje procesní úkony městského soudu v samotném řízení, a nikoliv dokazování ve smyslu § 77 s. ř. s. Ani tato stěžovatelčina námitka tak není důvodná.

[29] Nejvyšší správní soud na závěr dodává, že v řízení o kasační stížnosti jednal jako se žalovaným s Kanceláří, která podala kasační stížnost a která byla zároveň pasivně legitimovaným subjektem ve smyslu § 69 s. ř. s. Pouze jí také NSS doručuje nynější rozsudek. Městský soud ostatně doručoval svůj rozsudek jak Kanceláři do datové schránky, tak poštou Poslanecké sněmovně, za niž ji však beztak převzala pracovnice Kanceláře, jak je patrné z doručky na č. l. 95 spisu městského soudu.

IV. Závěr a náklady řízení

[30] Nejvyšší správní soud proto napadený rozsudek městského soudu podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm bude městský soud vázán právním názorem vyjádřeným výše.

[31] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. září 2020

JUDr. Radan Malík
předseda senátu